

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 13C/233/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715212838
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kuruc
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2019:8715212838.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, sudcom JUDr. Petrom Kurucom, v právnej veci žalobkyne D. Š., P. XX.X.XXXX, X. Y. H., zast. Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospúdky, s. r. o., M. Gorkého 8, Spišská Nová Ves, IČO: 47233419, proti žalovanému G. I. H., H. T., A. XX, H., M.: XXXXXXXX, zast. JUDr. Jaroslavom Sidorom, advokátom, AK Poprad, Zdravotnícka 4373/6, IČO: 36866156, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý verejne sa ospravedlniť žalobkyňi za neoprávnené zásahy do jej práva na ochranu osobnosti zverejnením ospravedlnenia v printovom médiu v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku v tomto znení:

„Týmto sa ospravedlňujem D. Š. za to, že som zverejnil jej osobné údaje obsiahnuté vo zverejňovanom trestnom rozkaze vydanom Okresným súdom Spišská Nová Ves bez právneho základu, čím som zasiahol do vážnosti, dôstojnosti a poškodil som jej dobrú povesť. Za toto svoje konanie sa D. Š. verejne ospravedlňujem.“

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

IV. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť trovy štátu v sume 37,58 eur na účet Okresného súdu E. do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť trovy štátu v sume 37,58 eur na účet Okresného súdu E. do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 5.11.2015 žiadala, aby súd uložil žalovanému zdržať sa akéhokoľvek konania voči žalobkyňi, a to najmä obťažovania, slovných, či písomných vyhrážok, prenasledovania osoby a akýmikoľvek inými spôsobmi prejavu, ktoré by mohli znížiť vážnosť, dôstojnosť a česť žalobkyne. Žalobkyňa tiež žiadala, aby sa jej žalovaný ospravedlnil za to, že boli zverejnené osobné údaje obsiahnuté vo zverejňovanom trestnom rozkaze vydanom Okresným súdom Spišská Nová Ves bez právneho základu, čím zasiahol do vážnosti, dôstojnosti a poškodil jej dobrú povesť. Žiadala priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume 60.000,-- eur.

2. Na pojednávaní dňa 26.4.2017 žalobkyňa navrhla pripustiť zmenu druhého petitu žaloby, aby ospravedlnenie urobil žalovaný verejne, a to zverejnením ospravedlnenia v printovom médiu. Uznesením č. k. 13C/233/2015-232 zo dňa 26.4.2017 súd zmenu žaloby pripustil.

3. Žalobkyňa uviedla, že dňa 13.8.2014 si prezerala na internete webovú stránku Q..T..H., ktorá patrí žalovanému a na tejto internetovej stránke bol umiestnený text so zverejneným trestným rozkazom vydaným dňa 16.6.2014 Okresným súdom Spišská Nová Ves sp. zn. 4T/35/2014 na osobu žalobkyne, pričom boli zverejnené jej osobné údaje v plnom znení, a to meno, priezvisko, adresa miesta bydliska, pošta na doručovanie písomností, ako aj celý obsah textu, kde sa medzi iným nachádzajú aj údaje bývalého manžela žalobkyne E. Š., a to číslo jeho bankového účtu a adresa jeho trvalého pobytu. Zverejnením trestného rozkazu došlo k protiprávnemu zásahu do zákonom chránených zložiek osobnosti žalobkyne, a to najmä do jej občianskej cti a vážnosti v spoločnosti. Uviedla, že žalovanému nikdy nedala súhlas na zverejnenie trestného rozkazu, teda ani na zverejnenie osobných údajov. Podľa žalobkyne došlo k protiprávnemu zásahu do súkromia žalobkyne a nerešpektovaním jej práv sa znížil jej spoločenský status a privodil stav, keď sa nie vlastnou vinou stala terčom nežiaducej kritiky. Žalobkyňa bola a je konfrontovaná so zvýšenou pozornosťou okolia a otázkami priateľov. Je toho názoru, že v danom prípade nie je postačujúce iba ospravedlnenie zo strany žalovaného, a to predovšetkým s poukazom na jeho vyjadrenia, z ktorých je zrejmé, že sa stále stotožňuje so svojim konaním, o čom svedčí napr. vyjadrenie žalovaného v rámci konania na Úrade na ochranu osobných údajov SR. Žalovaný vystupuje ako verejný činiteľ a ako osoba znalá práva by mal vedieť, že nie je dôvodné, aby voči žalovanej stupňoval sankcie tým, že verejne publikoval trestný rozkaz. Žalovaný mal záujem o zverejnenie trestného rozkazu aj v novinách.

4. Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy žalobkyňa odôvodnila tým, že prežila ťažký stres, strach, traumy a odvetdy trpí zdravotnými problémami. Narušili sa jej vzťahy so známymi, priateľmi, susedmi a tiež v rodine, keď došlo k narušeniu vzťahov s jednou z dcér, ktorá opustila spoločnú domácnosť. Do momentu zverejnenia trestného rozkazu okolie žalobkyne nemalo vedomosť o tom, že žalobkyňa je trestne stíhaná, avšak trestný rozkaz bol zverejnený na webovej stránke žalovaného tým štýlom, že keď bola v prehliadači google zadaná stránka v tom čase nie G.. H., ale D.. H., tak sa na tejto stránke objavil trestný rozkaz. Zároveň podotkla, že prehliadač google je jeden z najvyužívanejších internetových prehliadačov. Zverejnením trestného rozkazu sa zo súkromia žalobkyne stala vec verejná. V dôsledku uvedeného zo strany svojho okolia žalobkyňa čelila nepríjemným situáciám, zazeraniu, dokonca došlo aj k incidentu. V danej právnej veci nie je možné dospieť a vyvodit' si iný názor, než ten, že žalobca svojim konaním zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, v značnej miere znížil jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, hrubým spôsobom poškodil jej občiansku česť a dobré meno.

5. Žalovaný nárok žalobkyne neuznal a žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že síce je pravda, že na webovej stránke žalovaného bol zverejnený trestný rozkaz, žalobkyňa však nepreukázala, že to bol práve žalovaný, ktorý zverejnil trestný rozkaz na internete, alebo že by dal inej osobe pokyn na jeho zverejnenie. K tejto stránke majú prístup aj iné blízke osoby žalovaného, ktoré mohli mať osobný záujem na ochrane žalovaného, aby žalobkyňa na neho ďalej neútočila. Poukázala na to, že rozhodnutie trestného súdu nie je súčasťou informačného systému žalovaného ako súdneho exekútora, v ktorom žalovaný z titulu svojho postavenia súdneho exekútora spracúva, poskytuje, sprístupňuje alebo zverejňuje údaje, pretože toto rozhodnutie nebolo vydané žalovaným, ale bolo vydané súdom v trestnom konaní, teda nemôže byť súčasťou informačného systému žalovaného. Pokiaľ ide o webovú stránku žalovaného, tak táto stránka nie je žiadnym webovým sídlom, ani oficiálnym úradným miestom zverejňovania činnosti súdneho exekútora a v tomto sa Úrad na ochranu osobných údajov SR veľmi mylí. Zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch za takéto oficiálne miesto zverejňovania považuje len Centrálny register exekúcií, ktorý je verejným zoznamom dostupným na webovom sídle komory podľa § 211a. Z týchto dôvodov webová stránka žalovaného nie je súčasťou jeho informačného systému, nie je oficiálna, ale je neoficiálnym miestom všeobecnej prezentácie činnosti súdneho exekútora. Na jeho webovej stránke neboli, nie sú a ani nemôžu byť zverejnené rozhodnutia z exekučnej činnosti. Tvrdenia žalobkyne, že bolo negatívne zasiahnuté do jej súkromia, znížil sa jej spoločenský status, nie vlastnou vinou sa stala terčom nežiaducej kritiky, že je konfrontovaná so zvýšenou pozornosťou okolia a otázkami priateľov, sú to obyčajné frázy, ktoré nie sú preukázané žiadnym konkrétnym dôkazom. Žalovaný ale nevylučuje, že spoločenský status žalobkyne sa znížil tým, že sa dostala do finančných problémov, že boli voči nej vedené exekúcie nielen žalovaným, a že bola odsúdená pre spáchanie viacerých úmyselných trestných činov v súvislosti s výkonom exekúcie žalovaným. Jej odsúdenie ale nezavinil žalovaný, ale sama žalobkyňa sa dopustila úmyselných trestných činov, pričom trestné konanie bolo verejné a vedené v súlade so zásadou verejnosti súdneho konania a teda verejnosti, vrátane susedov žalobkyne, bolo veľmi dobre známe, že spáchala trestný čin. Pripúšťa, že v tejto súvislosti

sa mohli susedia a príbuzní žalobkyne voči nej správať tak, ako to uvádza žalobkyňa. Žalovaná ani nenamieta v žalobe zverejnenie toho, že bola odsúdená pre trestný čin, lebo nakoniec táto skutočnosť je pravdivá. Podaným návrhom namieta iba to, že boli zverejnené jej osobné údaje. Poukázal aj na to, že osobné údaje žalobkyne boli zverejnené už pred zverejnením trestného rozkazu, napr. na katastrálnom portáli a na portáli živnostenského registra.

6. Žalovaný tiež namietal svoju pasívnu legitimitáciu, pretože takto označený môže byť len exekútor v rámci výkonu exekučnej činnosti. K prvému petitu žaloby žalovaný uviedol, že žalobkyňa žiadnym relevantným dôkazom nepreukázala to, čo sa uvádza v tomto petite, teda že by ju obťažoval, vyhrážal sa jej, alebo ju prenasledoval. Poukázal aj na to, že ak žalobkyňa uvádza, že má psychické problémy, tak sama potvrdila, že tieto má už od roku 2012, kedy sa začalo exekučné konanie a rozviedla sa v roku 2013, teda pred zverejnením trestného rozkazu. Žalobkyňa nepreukázala ani splnenie zákonných podmienok na priznanie nemajetkovej ujmy. Zverejnením trestného rozkazu boli zverejnené iba pravdivé údaje o odsúdení žalobkyne a poukázal tiež na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého sa na poškodeného trestným činom Zákon č. 122/2013 nevzťahuje. Taktiež sa na neho nevzťahuje ani povinnosť anonymizácie súdnych rozhodnutí. Trestný poriadok ako taký nezakazuje poškodenému zverejniť rozhodnutie vydané v trestnom konaní a zverejnené bolo iba to, čo už bolo dávno verejné.

7. Súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 13C/233/2015-235 zo dňa 24.5.2017, ktorým žalobu zamietol, žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu v sume 75,16 eur na účet Okresného súdu Poprad do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Na základe odvolania podaného žalobkyňou prejednal vec odvolací súd, ktorý uznesením č. k. 24Co/2/2018-301 zo dňa 28.5.2019 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení poukázal na to, že vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EÚ ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva je nutné nájsť spravodlivú rovnováhu medzi právom na súkromie na jednej strane a záujmom, ktorý vyžaduje voľné poskytovanie osobných dát, pričom vychádzajúc z individuálnych okolností prípadu nemožno dospieť k záveru, že akékoľvek zverejnenie osobných dát, aj pokiaľ sú pravdivé, nie je spôsobilé zasiahnuť do práva na súkromie. Odvolací súd dospel k záveru, že zverejnenie tohto trestného rozkazu nie je možné ospravedlniť ani dosiahnutím legitímneho cieľa, aj keď je nepochybné, že súdny exekútor, ktorý zodpovedá za nerušený výkon súdnej exekúcie, má záujem, aby povinné osoby nejakým spôsobom nehatili priebeh exekúcie. Na dosiahnutie tohto cieľa by určite postačovala aj všeobecná informácia pre povinného, že určitým konaním, ktorým bude brániť vo výkone rozhodnutia, môže naplniť skutkovú podstatu trestného činu a tento cieľ by nepochybne bol dosiahnutý aj zverejnením anonymizovaného trestného rozkazu. Na základe toho odvolací súd dospel k záveru, že základ nároku je daný. V ďalšom konaní bude úlohou súdu I. inštancie rozhodnúť o tom aké je primerané zadosťučinenie v prospech žalovanej a rozhodnúť aj o nároku na priznanie prípadnej nemajetkovej ujmy, v tejto súvislosti však musí brať do úvahy aj konanie žalovanej v exekučnom konaní.

8. Pri opätovnom prejednaní veci žalobkyňa žiadala žalobe vyhovieť. Konštatovala, že zo strany žalovaného bol predvedený čisto kauzistický prístup. Poukázala na to, že nie je podstatné len to, že boli použité a publikované osobné údaje na webovej stránke žalovaného, ale aj to, že to publikoval žalovaný, čomu svedčí aj fakt, že doména bola platená z účtu, ktorý je totožný s vtedajším účtom súdneho exekútora, ale podstatné je, že materiál, na ktorej boli publikované osobné údaje, bol trestný rozkaz a v tejto súvislosti poukázal na právne závery odvolacieho súdu. V súvislosti s obranou žalovaného poukázal aj na list žalovaného doručovaný Úradu na ochranu osobných údajov SR, z ktorého jednoznačne vyplýva, že prijal svoje presvedčenie o tom, že môže brať spravodlivosť do vlastných rúk a publikovať rozhodnutia ako to bolo v tomto prípade, poukazovať na osobu žalobkyne a verejne ju diskreditovať. Je to nepochopenie situácie ako sa má verejný činiteľ správať. Zverejnenie osobných údajov, ktoré boli na trestnom rozkaze v kontexte celého trestného rozkazu zasiahli do osobnostných práv žalobkyne, pretože sa v obci, kde žije, stala osobou, od ktorej sa všetci odvrátili a bolo to v dôsledku publikovaného trestného rozkazu. Žalobkyňa teda bola potrestaná v trestnom konaní, ale žalovaný to nepovažoval za dostatočné a publikovaním ju dehonestoval aj v rámci rodiny, susedov a známych.

9. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. K prvému žalobnému petitu uviedol, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala, že by nastali také skutočnosti, aké sú uvedené v petite 1. Vo vzťahu k žalobnému petitu 2 uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne také skutočnosti,

ktoré majú byť naformulované v obsahu ospravedlnenia, teda nepreukázala, že došlo k takému zásahu do jej osobnej integrity, že by utrpela na svojej vážnosti, dôstojnosti, alebo že by bola poškodená jej dobrá povesť. Nepreukázala ani, že by medzi zhoršením jej zdravotného stavu a zverejnením jej osobných údajov bola akákoľvek príčinná súvislosť. Poukázal na to, že osobné údaje žalobkyne boli už pred zverejnením trestného rozkazu verejne prístupné na katastrálnom portáli a k týmto mali prístup akékoľvek tretie osoby. Taktiež mala zverejnené osobné údaje na portáli živnostenského registra. Ak by aj bolo preukázané, že došlo k zníženiu spoločenského statusu žalobkyne, tak k tomu došlo len preto, že ako podnikateľka bola dlžníčkou, že sa voči nej viedlo exekučné konanie a v súvislosti s týmto aj trestné konanie a má za to, že v obci, v ktorej býva, tieto skutočnosti boli všetkým známe bez toho, aby došlo k zverejneniu trestného rozkazu. Má za to, že nebola preukázaná ani skutočnosť, že by žalovaný zverejnil trestný rozkaz na svojej stránke. K správaniu žalobkyne v exekučnom konaní poukázal na závery trestného konania a podľa žalovaného nepreukázal ani podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy.

10. Z obsahu žaloby, vyjadrení strán, výsluchu svedkov O. Š., M.. Z. Y. N. X. H. a z pripojených listinných dôkazov, najmä z obsahu spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4T/35/2014, obsahu spisu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S/28/2015, obsahu rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky č. XXXXX/XXXX-A.-XX zo dňa XX.X.XXXX, rozhodnutia o rozklade č. k. XXXXX/XXXX-A.-X zo dňa XX.X.XXXX, dokladov zverejnených na stránke súdneho exekútora, vyjadrenia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 3.10.2014, z obsahu záznamov o zdravotnom stave, rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/56/2013-172, súd zistil nasledovný skutkový stav:

11. Trestným rozkazom č. k. 4T/35/2014-273 zo dňa 16.6.2014 vydaným Okresným súdom Spišská Nová Ves bola žalovaná uznaná vinnou z prečinu marenia exekučného konania podľa § 243a ods. 1 písm. e/ Trestného zákona. V bode 1 písm. b/ sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v bode 2, ktorého sa dopustila tak, že dňa 11.7.2012 v čase asi o 8.00 hod. počas toho, ako žalovaný v rámci výkonu exekúcie v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Spišská Nová Ves sp. zn. 1Er/389/2012 vošla do priestorov nachádzajúcich sa v zadnej časti domu, kde ako živnostníčka mala zriadené kancelárske priestory a poškodila niektoré z vecí, ktoré boli spísané súdnym exekútorom v rámci výkonu exekúcie. Žalovaného, ktorý bol v uvedenom konaní poškodeným, odkázal súd s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 4.7.2014.

12. Žalobkyňa zistila dňa 13.8.2014, že na webovej stránke Q..T..H., ktorá patrí žalovanému, bol zverejnený vyššie uvedený trestný rozkaz v plnom znení, teda boli zverejnené aj jej osobné údaje, pričom žalobkyňa nikdy nedala žalovanému súhlas na zverejnenie trestného rozkazu. Na základe uvedených zistení podala žalobkyňa podnet Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky /ďalej len Úrad/.

13. „Úrad“ rozhodnutím č. k. XXXXX/XXXX-A.-XX zo dňa XX.X.XXXX konštatoval porušenie povinností žalovaného vyplývajúcich zo Zák. č. 122/2013 Z. z. a uložil žalovanému opatrenia na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný rozklad, o ktorom rozhodol „Úrad“ rozhodnutím č. k. XXXXX/XXXX-A.-X zo dňa XX.X.XXXX tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil. Na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu podanej žalovaným konal v predmetnej veci Krajský súd v Prešove, ktorý rozsudkom č. k. 1S/28/2015-56 zo dňa 7.6.2016 zrušil rozhodnutie Úradu zo dňa XX.X.XXXX č. k. XXXXX/XXXX-A.-X v spojení s rozhodnutím zo dňa XX.X.XXXX č. k. XXXXX/XXXX-A.-XX a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 23.7.2016. Následne „Úrad“ rozhodnutím č. k. XXXXX/XXXX-A.-X zo dňa XX.XX.XXXX konanie o podnete žalobkyne zastavil. Po skončení dokazovania žalobkyňa predložila súdu ešte rozhodnutie predsedníčky „Úradu“ č. k. XXXXX/XXXX-A.-XX zo dňa X.X.XXXX, ktorým bolo vyhovené rozkladu účastníkov konania a rozhodnutie o zastavení konania bolo zrušené a vec bola vrátená orgánu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

14. Na návrh žalobkyne boli vo veci vypočutí svedkovia O. Š. M.. Z. Y..

15. Svedkyňa O. Š., dcéra žalobkyne, vo výpovedi uviedla, že v roku 2014 na webovej stránke súdneho exekútora našla zverejnený trestný rozkaz bez vymazania akýchkoľvek údajov aj s komentárom k tomuto trestnému rozkazu. Nespomína si už presne na obsah tohto komentára, ale spomínalo sa tam, že žena zo H. bola odsúdená na 36 mesiacov, a že mala podmienku s probačným dohľadom. Hneď ako to zistila, informovala o tejto skutočnosti žalobkyňu. Svedkyňa tvrdila, že kým nedošlo k zverejneniu trestného rozkazu, tak okolie žalobkyne nevedelo o tom, že je trestne stíhaná. Po zverejnení trestného rozkazu došlo aj k incidentu, keď šiel okolo sused z vedľajšej ulice a vykrikoval svedkyňi aj jej otcovi, že žalobkyňa je kriminálnička. Keď sa ho pýtali odkiaľ o tom vie, tak povedal, že sa o tom dočítal na internete.

16. Svedok M.. Z. Y. pôsobí ako redaktor v denníku U. a v rámci výkonu svojej činnosti sa zaujíma o súdne procesy s tým, že chodíva na pojednávania na Krajský súd v Košiciach. Ak ho niečo zaujme z prejednávanej veci, tak napíše články o pojednávaniach, na ktorých sa zúčastnil. K predmetnej veci sa však vôbec nevedel vyjadriť, pričom poukázal na značný časový odstup a na skutočnosť, že sa venoval mnohým prípadom. Ak vyšiel článok v denníku U., tak ho zrejme napísal, ale nepamätá sa, či ho niekto oslovil, aby zverejnil aj trestný rozkaz.

17. Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že o zverejnenom trestnom rozkazu ju informovala dcéra, následne sa to dozvedela aj mladšia dcéra, ktorá s ňou od tej doby nekomunikuje. Dozvedeli sa o tom aj susedia, ktorí ju trištvrte roka obchádzali, zazerali na ňu, od daného okamihu sa musela rozviesť, nemá žiadneho partnera. Má veľa zdravotných problémov. V minulosti mala veľa priateľov, potom sa jej pýtali, či nie je v base. K svojim zdravotným problémom uviedla, že mozgovú príhodu mala v apríli 2016 a skleróza multiplex jej bola diagnostikovaná v roku 2015.

18. Svedkyňa X. H., manželka žalovaného, popisovala správanie žalobkyne pri exekúcii, o čom vie od syna. Tvrdila, že z toho čo sa stalo, má psychickú traumu a má obavy aj o manželov život, ktorý sa snaží vyhýbať týmto núteným výkonom. Uviedla, že žalobkyňa na žalovaného podávala rôzne sťažnosti. U žalovaného je zamestnaná asi 4-5 rokov, predtým pracovala na exekútorskom úrade u otca žalovaného.

19. Žalovaný dňa 7.10.2019 doručil súdu ešte exekučný spis týkajúci sa predmetnej exekúcie voči žalobkyňi za účelom preukázania správania žalobkyne v exekučnom konaní. Keďže žalovaný tento dôkaz predložil súdu až po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, súd na tento dôkaz neprihliadol.

20. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

21. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

22. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

23. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáha priznania nárokov súvisiacich so zásahmi do práva na ochranu osobnosti na tom skutkovom základe, že žalovaný zverejnil na svojej webovej stránke trestný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4T/35/2014, a to v plnom znení, vrátane osobných údajov žalobkyne. Medzi stranami nebolo sporné, že počas presne nezistenej doby, ale minimálne počas mesiacov august a september 2014, bol na webovej stránke žalovaného zverejnený uvedený platobný rozkaz. Tieto skutkové okolnosti boli potvrdené aj správou spoločnosti Webnode CZ, s. r. o., Hliny 70, Brno, Česká republika, z ktorej vyplynulo, že uvedená webová stránka bola založená dňa 7.9.2011 a jej vlastníkom a zakladateľom je žalovaný. Až dňom 27.5.2016 bola na základe jeho žiadosti webová stránka zablokovaná. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny názor, ktorým je súd I. stupňa v zmysle § 391 ods. 2 Zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok v platnom znení /ďalej len CSP/ viazaný, a v zmysle ktorého zo strany žalovaného došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne tým, že žalovaný zverejnil osobné údaje žalobkyne v uvedenom trestnom rozkaze. Tak ako konštatoval aj odvolací súd, neobstojí obrana žalovaného, že konal v záujme legitímneho cieľa, a to

aby zverejnený trestný rozkaz pôsobil preventívne, pretože tento cieľ by nepochybne bol dosiahnutý aj zverejnením anonymizovaného trestného rozkazu.

24. Právo na ochranu osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe a pri vyhodnocovaní zásahov do jednotlivých zložiek práva na ochranu osobnosti, kde patrí aj právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, musí vždy súd vychádzať z kritérií a zásad primeranosti a proporcionality. Občiansky zákonník poskytuje túto ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zverejneného v Zbierke rozhodnutí pod č. R 34/1996 vyplýva, že skutočnosť, že určité správanie fyzickej osoby bolo ako skutok predmetom trestného konania alebo občianskeho súdneho konania, nebráni tomu, aby sa následná reakcia iných osôb na toto správanie stala predmetom konania o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Obč. zákonníka. Na základe uvedeného a vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu súd dospel k záveru, že konaním žalovaného, ktorý na svojej webovej stránke zverejnil trestný rozkaz aj s osobnými údajmi žalobkyne, čo umožnilo jej identifikáciu v okruhu jej známych, je zásahom do práva na ochranu osobnosti, teda žalobkyňa sa oprávnenne domáha ochrany svojej osobnosti. Súd zároveň poznamenáva, že Obč. zákonník nevyžaduje pre úspešnosť uplatnenia práva na ochranu osobnosti zavinenie toho, kto sa dopustil neoprávneného zásahu, pretože občianskoprávna ochrana osobnosti je založená na objektívnom princípe čo znamená, že zavinenie na strane toho kto spôsobil zásah, sa nevyžaduje a tento subjekt za zásah zodpovedá aj keby o ňom nevedel.

25. Občiansky zákonník v ustanovení § 13 pripúšťa rôzne prostriedky ochrany osobnosti. Dotknutá osoba sa môže predovšetkým domáhať upustenia od neoprávnených zásahov do osobného práva na ochranu osobnosti, na čo slúži zapieracia žaloba, ktorou sa dotknutý subjekt domáha zdržania sa, resp. zákazu určitého konania, ktoré neoprávnenne zasahuje do niektorej zložky osobnosti. V zapieracej žalobe musí byť presne vyjadrené akých činov sa má žalovaný zdržať a nepostačuje iba všeobecné vyjadrenie, napr. že žalovaný sa má zdržať urážlivých výrokov, pretože výrok rozsudku sa nemôže týkať iných zásahov, než ku ktorým už došlo. Predpokladom na úspešné uplatnenie zapieracej žaloby je preukázať, že zo strany porušiteľa došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti konkrétnou formou.

26. Žalobkyňa v žalobe okrem primeraného zadosťučinenia žiada, aby žalovanému bola uložená povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania voči žalobkyňi, a to najmä obťažovania, slovných, či písomných vyhrážok, prenasledovania osoby a akýmikoľvek inými spôsobmi prejavu, ktoré by mohli znížiť vážnosť, dôstojnosť a česť žalobkyne. Už z formulácie tohto petitu je zrejmé, že sa neuvádzajú konkrétne skutky, ale iba vo všeobecnosti by mala byť žalovanému uložená povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania, ktorým by mohlo dôjsť k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Z tohto hľadiska teda podľa názoru súdu žaloba podaná žalobkyňou nezodpovedá kritériám, ktoré musí spĺňať zapieracia žaloba. Taktiež, ako už bolo uvedené, na základe zapieracej žaloby možno uložiť povinnosť len ohľadom tých zásahov, ku ktorým došlo. Dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo strán ohľadom jej tvrdení, teda každá zo strán je povinná predložiť skutkové tvrdenia aj v prípade popretia týchto skutkových tvrdení, ktorými sa preukáže pravdivosť týchto tvrdení. Pokiaľ teda žalobkyňa žiada o uloženie zákazu určitých činností zo strany žalovaného, v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno práve žalobkyňu. Žalobkyňa síce žiada uložiť povinnosť tak, ako ju naformulovala v prvom bode žaloby, avšak súdu neuviedla žiadne tvrdenie, ani nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že žalovaný okrem zverejnenia trestného rozkazu, mal žalobkyňu nejakým spôsobom obťažovať, vyhrážať sa jej, či prenasledovať ju. Keďže žalobkyňa tieto skutočnosti nepreukázala, súd nepovažoval žalobu za dôvodnú v časti, ktorou by mala byť žalovanému uložená povinnosť upustiť od neoprávnených zásahov v takom rozsahu, ako to požadovala žalobkyňa.

27. V zmysle § 13 ods. 1 Obč. zákonníka okrem práva domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, fyzická osoba môže požadovať, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pod pojmom primerané zadosťučinenie je potrebné rozumieť morálnu, t. j. nepeňažnú satisfakciu a najčastejšou formou primeraného zadosťučinenia býva ospravedlnenie. Žalobkyňa sa v predmetnej žalobe domáha aj priznania primeraného zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia, a to v rozsahu ako požadovala v zmenenej žalobe, ktorú zmenu súd pripustil. Žalovaný sa bránil tým, že žalobkyňa nepreukázala žiadne také skutočnosti, ktoré majú byť naformulované v obsahu ospravedlnenia, predovšetkým nepreukázala aké dôsledky na jej život malo zverejnenie osobných údajov. Taktiež namietal, že v konaní nebolo

preukázané, že by žalovaný zverejnil osobné údaje žalobkyne a mal za to, že ospravedlnenie, ktoré predniesol na pojednávaní dňa 2.10.2019, je postačujúce.

28. Súd sa nestotožnil s obranou žalovaného, pretože nepochybne bolo preukázané, že na webovej stránke žalovaného došlo k zverejneniu predmetného trestného rozkazu v plnom znení, a pokiaľ súd aj v pôvodnom rozhodnutí konštatoval, že prevádzkovateľ webovej stránky zodpovedá za informácie zverejnené na jeho webovej stránke, tým mal na mysli práve žalovaného, ktorý je vlastníkom webovej stránky, je teda jej užívateľom a prevádzkuje ju. Z tohto hľadiska žalovaný zodpovedá, že na jeho webovej stránke bol zverejnený predmetný trestný rozkaz a konanie žalovaného je preukázané aj z jeho vyjadrení nachádzajúcich sa v liste adresovanom Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 8.10.2014, kde obhajoval svoje konanie tým, že je vo verejnom záujme a v žiadnom prípade nespochybňoval, že by k zverejneniu nedošlo. Vzhľadom k tomu, že bol preukázaný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, ako aj vzhľadom na vyššie uvedené, súd považuje nárok na primerané zadosťučinenie formou ospravedlnenia žalobkyňi takou formou, akou to požaduje žalobkyňa, za adekvátne zásahu spôsobenému žalovaným. Keďže k zverejneniu trestného rozkazu došlo na webovej stránke, čo umožnilo jeho prístupnosť širokému okruhu osôb, nemožno považovať za primerané zadosťučinenie ospravedlnenie urobené žalovaným na pojednávaní, ale adekvátne je pokiaľ takéto ospravedlnenie je urobené v printovom médiu, čo umožňuje, aby sa dostalo do dispozície širšieho okruhu osôb.

29. Žalobkyňa sa tiež domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy v sume 60.000,-- eur. V zmysle § 13 ods. 2 Obč. zákonníka náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať za predpokladu, že primerané zadosťučinenie sa nejaví postačujúce, pretože dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere. O zníženie dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere ide najmä vtedy, ak ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba vzhľadom na povahu, intenzitu, opakovanie, trvanie a širší okruh pôsobenia nepriaznivého následku pociťuje a prežíva ako závažnú. Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd musí vychádzať vždy z okolností konkrétneho prípadu a v závislosti od toho rozhodnúť, či sú splnené podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy a ak áno, v akom rozsahu. Ako poukázal aj odvolací súd pri hodnotení nároku žalobkyne na priznanie prípadnej nemajetkovej ujmy, musí brať súd do úvahy aj konanie žalovanej v exekučnom konaní.

30. Čo sa týka správania žalovanej v exekučnom konaní, toto nesporne vyplýva z opisu skutku tak, ako bol vyjadrený v trestnom rozkaze Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4T/35/2014 a správanie bolo podrobne opísané aj v rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/56/2013-172, ktorý bol zrušený trestným rozkazom, ktorý bol potom ukladaný súhrnný trest. Z týchto listinných dôkazov nepochybne vyplýva, že žalobkyňa sa dopustila protiprávneho konania, ktoré bolo kvalifikované ako trestný čin. Určite táto okolnosť musí byť hodnotená pri posudzovaní nárokov žalobkyne z titulu zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, pretože práve správanie žalovanej vyvolalo konanie zo strany žalovaného. Ako už súd uviedol, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy iba vtedy, ak priznané primerané zadosťučinenie sa nepovažuje za postačujúce. V tomto smere opäť dôkazné bremeno zaražuje žalovanú, teda je jej povinnosťou poskytnúť tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodiť že týmto zásahom došlo k zníženiu jej dôstojnosti v značnej miere. Žalobkyňa tvrdila, že v dôsledku zverejnenia trestného rozkazu s jej osobnými údajmi, sa rozpadlo jej manželstvo, nekomunikuje s ňou jej mladšia dcéra, má viaceré zdravotné problémy a stratila celý okruh svojich priateľov a známych.

31. Na podporu tvrdení žalobkyňa navrhla výsluch svedkyne O. Š., ktorá je jej dcérou. Svedkyňa sa však vo svojej výpovedi vyjadrovala iba všeobecne, že žalobkyne sa dotklo všetko zo zverejneného trestného rozkazu a spomínala, že mala byť svedkom ako jeden zo susedov vykrikoval jej aj otcovi, že žalobkyňa je kriminálnička, a že sa o tom dočítal na internete. Svedkyňa nešpecifikovala o ktorého suseda by malo ísť. Taktiež to nešpecifikovala ani žalobkyňa a neuviedla ani žiadne konkrétne tvrdenia, z ktorých by vyplynulo ktoré konkrétne osoby s ňou prerušili vzťah v dôsledku toho, že došlo k zverejneniu trestného rozkazu. Ani tvrdenie žalobkyne o tom, že po zverejnení trestného rozkazu s ňou prestala komunikovať mladšia dcéra preukázané nebolo. Žalobkyňa tiež tvrdila, že sa jej v dôsledku toho rozpadlo manželstvo, ale taktiež nepredložila o tomto tvrdení žiadny dôkaz. Bol to práve žalovaný, ktorý navrhoval ako dôkaz vyžiadať spis, resp. rozsudok týkajúci sa rozvodu manželstva, avšak po vyjadrení právneho zástupcu žalobkyne, na pojednávaní dňa 29.3.2017, že žalobkyňa netvrdí, že rozvod by mal byť dôsledkom konania žalovaného, súd uznesením z 29.3.2017 vykonanie tohto dôkazu zamietol. Na pojednávaní

dňa 2.10.2019 žalobkyňa opätovne tvrdila, že práve v dôsledku konania žalovaného došlo k rozvodu jej manželstva, ale dôkazy ohľadom tohto tvrdenia nepredložila. Žalobkyňa tiež poukazovala na zdravotný stav a tvrdila, že súvisí práve s konaním žalovaného, ale ani v tomto smere z jej strany neboli predložené žiadne dôkazy. Pokiaľ ide o problémy psychického charakteru, tak aj svedkyňa O. Š. uviedla, že tieto problémy už mala po výkone exekúcie, teda nemožno ich dávať do súvisu s konaním žalovaného. Ďalšie zdravotné problémy jej boli diagnostikované v rokoch 2015 až 2017, avšak bez relevantného dôkazu, ktorým by bola preukázaná príčinná súvislosť s konaním žalovaného nie je možné konštatovať, že by boli následkom protiprávneho zásahu zo strany žalovaného.

32. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný jeden zo základných predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy, a to že zásah žalovaného bol takej intenzity, že by bolo možné konštatovať zníženie dôstojnosti žalobkyne v značnej miere. Nemajetkovú ujmu vo forme peňažného zadosťučinenia možno priznať iba vtedy, ak vzniknutú ujmu nie je možné zmierniť prostredníctvom žiadnej formy morálneho zadosťučinenia. S poukazom na nepreukázané tvrdenia žalobkyne a správania žalovanej v rámci exekučného konania súd dospel k záveru, že na základe zisteného skutkového stavu možno konštatovať, že primerané zadosťučinenie je v danom prípade postačujúce, pretože neboli preukázané podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. S prihliadnutím na tieto skutočnosti súd priznal žalobkyni primerané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia a v časti uloženia povinnosti zdržať sa zásahov zo strany žalovaného ako aj v časti týkajúcej sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobu zamietol.

33. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP, pričom zohľadnil, že každá zo strán mala vo veci čiastočný úspech. Žalobkyňa bola vo veci úspešná ohľadom základu nároku, pretože bolo preukázané, že konaním žalovaného došlo k zásahu do práva na ochranu jej osobnosti a bola úspešná aj ohľadom jedného z uplatnených prostriedkov ochrany osobnosti, keďže jej bolo priznané primerané zadosťučinenie formou ospravedlnenia. Žalovaný bol zase úspešný ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy a uloženia povinnosti zdržať sa zásahu, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá. Na základe uvedeného súd konštatoval, že každá zo strán mala v konaní úspech a neúspech približne v rovnakom rozsahu, preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. V priebehu konania vznikli trovy štátu vo výške 75,16 eur z titulu svedočného, ktoré bolo vyplatené svedkovi M. Z. Y.. Trovy tohto dôkazu neboli kryté preddavkom na vykonanie dôkazu, preto boli vyplatené z rozpočtových prostriedkov súdu. Podľa názoru súdu aj pri rozhodovaní o trovách štátu je potrebné analogicky použiť ustanovenia § 255 až § 257 CSP, teda pri rozhodovaní o trovách štátu zohľadniť pomer úspechu a neúspechu strán v konaní. Keďže každá zo strán bola v konaní úspešná v približne rovnakej časti, súd zaviazal žalobkyňu ako aj žalovaného k náhrade trov štátu v 1/2-ici, t. j. v sume 37,58 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku nebude plnená dobrovoľne, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).